

elé a pók
át azt te

be :
elég jog
bb?
magát ha

adat, ha
gyok erő-
gegyelek

egrémült
de nem
pillanat-
lenyelte.
ogy őt is
daszólta a

n pókot,
ne lakolj.
és igaz-
önzését,
kad erő-
nt ő bánt

Y.

a	ma
Kis	da
pi	rak
pé	ra
im	is
ok	vau
is	gond
ve	ja.

eum-épület
ten.

51

KIS IRAP

I.ESELKEDTEK. (Lásd a 112. lapon.)

XXXIII. kötet, 7. szám.

Ára negyedévre 1 fnt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1887. augusztus 14-én.

160

A GARABONCZÁS NÖVENDEKEK.

— Elbeszélés több képpel. —

(Folytatás.)

DININEK szinte a szemei is ragyogtak, aztán nagyot tapsolt.

— Ez nagyszerű volt! És én majdnem hittem, hogy valami boszorkányság volt benne! Ugy-e ostoba voltam?

— Nem épen Dinikém, csak nagyot tévedtél, mikor azt hitted, hogy te már tuljánhatsz annak az eszén, aki azért jött ide, hogy téged jóra oktasson.

— Azt hittem, az igaz. De most már nem hiszem és nem is fogok többé olyanokat tenni, mert... mert...

— No's miért? Ugy-e, mert vitézül be akarod váltani a szavadat?

— Azért is... és mert, nem tehetek róla... nem tudok úgy haragudni, mint készültem. Azt hittem, Malvina kisasszony majd pörölni, haragudni fog, bepanaszol apánál és nem fogom szeretni, pedig... pedig most már majdnem szeretem. És ha csakugyan kieszközli apáskánál, hogy nemsokára elküld a városba iskolába, akkor nagyon fogom szeretni.

— Áll az alku. Tehát máától fogva nem ellenségek vagyunk, hanem hű barátok, te az én szorgalmas tanítványom, én pedig a te türelmes oktatód. Az első igazi leczkét pedig most mindjárt megkezdhetjük.

Dinikissé savanyu képet vágott ehhez, mert nem gondolta, hogy így rögtön meg kell kezdeni a munkát. Malvina kisasszony látta ezt, de nyugodt és komoly maradt.

— Legelőször is azt kell tudnom, hogy mit tudsz már. Mert bizonyosan tanultál már valamit.

— Persze! Mig jó mamánk élt, tanultunk; oh, nagyon sokat tanultunk!

— Mindjárt meglátjuk, mennyit. Legelőször is hadd lássam az írásodat.

— Jaj, az nagyon csunya... majd máskor...!

— Akkor sem lesz szebb.

Dini nagy kelletlenül neki fanyarodott és írt. Biz az igen hasonlított a tyukkaparáshoz s Dini titkon röstelkedett is, hogy a nevelőnő nevetni fog rajta. De ezt hiába leste, mert Malvina kisasszony így szólt:

— Látszik, hogy keveset gyakoroltad... de vonásaid jók. Néhány hónap mulva olyan írásod lesz, hogy az iskolában nem lesz okod szégyenkezni.

Dininek jól esett ez a dicséret és biztatás. A következő próbához már kissé jobb kedvvel fogott, pedig ez volt ám csak a nehéz próba: azt kellett kimutatnia, mit tud a számtanból. Az pedig ugyancsak kevés volt. Szinte megizzadott bele, mig egy kis összeadást elvégzett, a szorzásba, osztásba pedig tökéletesen belebukott. Röstelte nagyon, de Malvina kisasszony megint megvigasztalta:

— Sebaj, majd megtanulod. Senki sem tud elérni sokat.

Igy ment ez tovább más tantárgyaknál is és Dini sok röstelkedés közt tapasztalta maga-magán, hogy nagyocska fiu léteire mily keveset tud. De maga sem tudta, hogy történhetett az, a nevelőnő mégis meg volt vele elégedve. Ő azt várta, hogy majd gunyolni, nevetni fogja, rápirít

tudatlansága miatt; de e helyett nagyon vidáman beszélgettek s a vége mindig az volt, hogy nem sokára majd másképp lesz az, persze csak akkor, ha Dini figyelmes és szorgalmas lesz. Diniben pedig fölébredt a büszkeség, hogy ha már belefogott, ne valljon csufot. Aztán ez a Malvina kisasszony oly nyájasan, kedvesen magyaráz, hogy ugyancsak együgyűnek kellene annak lenni, a ki meg nem érti; Dini pedig nem akart ostobának látszani. És azt sem tagadhatta, hogy ez az első lecke épen nem volt olyan borzasztó, mint gondolta, sőt egy-két óra elmult, alighogy észrevette.

— Mára elég, szólott Malvina kisasszony. Most már tudom, mit tudsz és elkészítem a lecckék tervét.

— Hát Aranka nem fog tanulni?

— Dehogy nem. Együtt fogtok tanulni.

— Nem hiszem. Őt nem fogja ám rábírhatsz ... vele nincs mire megalakodni, mint volt velem. Ha csak apácska nem fogja kényszeríteni, de akkor naponként nagy pörpatvar lesz ám.

— Dehogy lesz. Nem akarom apácskát bosszantani, hanem azt akarom, hogy Aranka maga kérje, hogy tanulhasson.

— Azt ugyan nem fogja tenni. Oh, ő még nálamnál is makacsabb.

Ezt Malvina kisasszony csakhamar tapasztalta. Este így szólott Arankához:

— Kedves Aranka, holnap reggel idején kelj föl, reggeli után megkezdjük a tanulást.

— Fölkelek, ha el nem alszom, felelé a makranczos leány daczosan.

Másnap reggel csakugyan már mindnyájan az ebédlőbe gyülekeztek reggelire, csupán Aranka hiányzott.

— Mondtam, ugy-e? szólott Dini. Csak azért is elaludt.

— Majd fölkeltem; felelé Malvina kisasszony.

Bement Arankához, kit csakugyan még ágyban és látszólag mély álomban talált. Fölrázta és meghagyta neki, hogy szaporán öltözködjék, mert nem várnak rá a reggelivel.

Nem is vártak, de Aranka csak nem jelent meg. Egy órával később még épen úgy ott feküdt az ágyában,

— Nem is fog fölkelni egész nap, mondá Dini.

De ugyancsak meg volt lepetve, mikor Malvina kisasszony egy csöppet sem bosszankodott, hanem nyugodtan felelé:

— Nagyon természetes, hogy föl nem kelhet, mikor beteg.

— Beteg? álmélkodék Dini. Hiszen nem panaszkodott.

— Nem akar nekünk aggodalmat okozni. Majd én magam fogom ápolni, nehogy oly nagy beteggé legyen, mint Czilike volt. Te a szomszéd szobában fogod végezni a lecckédet s majd bebenézek hozzád is, hogy kérdezhess, ha nem tudsz valamit.

Aranka ugyancsak kellemetlenül volt meglepetve, mikor azt látta, hogy Malvina kisasszony egészen nyugodtan belép, leül az ágy mellé és részvevőleg kérdi:

— Beteg vagy, ugy-e, kedvesem? Persze! Milyen meleg a fejed... az arcod meg egészen vörös.

Természetesen, mert a makranczos leány fülig elvörösödött mérgében.

— Nem vagyok én beteg, nincs semmi bajom, felelé durczásan.

— Dehogyan nem! Látom én, hogy beteg vagy, belső bajod van, még pedig veszedelmes. Ágyban fogsz maradni egész nap. Már rendeltem hideg vizet. Mindjárt borogatni fogom a fejedet.

— Nekem nem kell hideg borogatás... én azt nem szeretem.

— Pedig az nagyon jó. Majd meglátod.

És akár szerette, akár nem, megkapta. Ez már nagyon kellemetlen multság volt és semmikép sem illett Aranka tervébe. Ő azt eszelte ki, hogy nagyon megboszantja a nevelőnőt s nem baj, ha előhívja az apát is. Másnap, harmadnap megint úgy lesz, az apa végre beleun, meggyőződik, hogy ez a nevelőnő nem boldogul velök, elküldi s akkor megint szabad, vig életök lesz. Enni valót titkon majd hoz Diné. De ha a nevelőnő ott ül az ágyánál, ha talán még valami keserű orvosságot is rendel, ekkor baj lesz.

Lett is. Egy-két óra múlva Aranka nagyon éhes kezdett lenni és kívánta a reggelijét.

— A betegnek koplalni kell. Délre majd kapsz egy kis tiszta levest, egyebet semmit.

Nem is kapott. Ellenben hozott Malvina kisasszony orvosságos üveget. Ennek pedig már a fele sem volt tréfa. Éhen, unatkozva feküdni ott az ágyban, mikor kint gyönyörűen ragyog a nap, ebéd helyett keserű orvosságot nyelni, — ezt már nem lehet kibírni. Aranka tehát, mi-

után a furfanggal sehogysem boldogult, most már könyörgésre fogta a dolgot. Ha már azt nem hiszik, hogy nem beteg, legalább azt higgyék el, hogy nem épen nagyon beteg, legyen szabad fölkelnie.

— Nem bánom, szólt a nevelőnő, egy-két órára fölkelhetsz, egy kis séta a kertben javadra lesz.

Mikor Aranka nagy boszusan, durczásan elkészült öltözésével és kiment a kertbe, a többieket mind ott találta a nagy fa alatt terített asztalnál, ott ostonáltak.

— Ez nagyon okosan van, szólt Aranka; itt sokkal kellemesebb, mint a szobában.

— Ezentúl délután mindig ide jövünk az esti séta előtt, szólt Laura. Malvina kisasszony megígérte, hogy itt fog nekünk érdekes dolgokat beszélni arról, a mit a fővárosban látott.

— Igen, megteszem, felelé a nevelőnő. Csakhogy nem mindenki számára beszélek. Föltételeket szabtam. Laura nem növendékem, de neki is szabtam két föltételt: hogy korán keljen és hogy dolgait jobb rendben tartsa. Majd ide hozzuk a varrást és kiigazítjuk a ruhákat, kalapokat, keztyűket. Növendékeim pedig csak akkor jöhetnek ide, ha délelőtt jól végezték a leczkójöket. Dinével meg vagyok elégedve, neki joga van, hogy itt legyen. Aranka beteg, ő tehát most pár napig még nem fog tanulni, addig csak kivételesen jöhet közénk. Most az egyszer maradhat.

Arankának nagy kedve lett volna durczásan odább menni, de mégsem tette. Mit csináljon egymaga? Leült tehát ő is

és csakhamar elfelejtette duzzogását, mert Malvina kisasszony olyan sokféle vig és

komoly történetkéket beszélt, hogy akár reggelig is elhallgatták volna. De csak

...REGGELIG IS ELHALLGATTÁK VOLNA.

kis ideig folyt a mesélés összetett kezekkel. Csakhamar előhoztak mindenféle

munkát. Laurának a ruhái, kalapjai és más holmijai csupa hanyagság és rendet-

lenség miatt nagyon siralmas állapotban voltak s most már nem is tudta, mikép fogjon hozzá. De tudta Malvina kisaszszony s öröm volt látni, hogy másnap Laura mily csinosan volt felöltözve.

— Oh, az én ünneplő ruhám is olyan, hogy föl sem tudom öltetni, a többi pedig még rosszabb állapotban van! sóhajta Aranka. Mutattam Laurának, de ő azt mondta, hogy nem tud segíteni, várjak, míg apácska ujat vesz.

— No's, ma kivételesen a te holmidat veszszük elő. Holnap vasárnap lesz, talán vendég is jön, illik, hogy csinosan légy öltözve. A többit majd meglátom. Ha érdemes leszél rá, majd foglalkozom veled azontul is.

(Vége következik).

PALIKA ADÓSSÁGA.

— Beszélyke. —

(Vége.)

ARRE Palika csak még hangosabb zokogásban tört ki s épen ekkor a külső ajtó nyílása hallatszott. Palika rettegve futott a maga szobájába és az ágy alá bujt. Zsuzsi szintén zavardottan állt ott, mikor a nagyapa belépett.

— Mi a baj? kérde a nagyapa. Nincs itthon a leányom?

— Nincs... kísétált... látogatóba ment.

— Hát Palikának mi a baja? Mintha nagy sirást hallottam volna.

— Oh, nagy szerencsétlenség történt! felelé Zsuzsi akadozva.

A nagyapa, ki gyöngéden szerette kis unokáját, ugyancsak megrémült; azt hitte. Palikának esett valami nagy baja.

— Az istenért, mi történt? Palika, kedves kis fiaeskám! Hol vagy, mi történt veled?

— Itt vagyok nagyapácska!

— Itt! De hol? Nem látlak.

— Az ágy alatt vagyok.

— Az ágy alatt? Mit csinálsz ott?

— Hát... hát elbujtam.

— És nincs semmi bajod?

— Nekem magamnak nincs... de azért nagy baj van.

A nagyapa megkönnyülten lélekzett föl, mert annyit már kitalált, hogy a kis fiúnak magának nincs baja, hanem alkalmasint ő követett el valami csinyt, ami végre sem olyan nagy baj, mintha őt magát érte volna szerencsétlenség.

— Hogy rám ijesztett az az ostoba Zsuzsi! dörmögé a nagyapa.

De Zsuzsi még ott állt és megneheztelt.

— Tessék csak benézni ide a másik szobába, aztán tessék megmondani, hogy ostoba vagyok-e?

Megmutatta az összetört tükröt, aztán szaporán kezdte beszélni, hogy ezt épen most hozták, az apa küldte ajándékkul a mamának s ime Palika már tönkretette. Hát ez nem szerencsétlenség?

Palika ez alatt kibujt az ágy alól és aggódva leste, mit szól a nagyapa. Az öreg ur komolynak látszott, de mégsem esett annyira kétségbe, mint Palika várta; mikor pedig Zsuzsi el akarta beszélni, mikép esett meg a baleset, a nagyapa így szólt:

— Menj csak dolgozdra, Zsuzsi. Majd elmondja Palika. Nem szokott ő hazudni.

Zsuzsi elment s a nagyapa igen komolyan így szólt Palikához:

— Tehát ismét pajkos és szeleburdi voltál? Beszélj el, miként történt.

Palika könyezve, akadozva elbeszélte, egészen őszintén, nem szépitve a dolgot és megvallva, hogy csak ő maga a hibás.

— Oh, mit fog mamácska mondani!

— Valóban nagy szomorúság lesz szüleidnek, felelé a nagyapa. Mind a ketten örültek s örömük kétszeres boszúságra fordul, mert az értékes ajándék tönkre ment és mert épen te okoztad a kárt pajkossággoddal. Hogy ezt megtudják és büntetést kapj, azt megérdemelnéd, de akkor a mama születésnapj öröme is meg lesz rontva, mert meglátja, hogy el van törve a szép tükör. Ettől meg kell kimélni a jó mamát.

— Oh, nagyapácska, de hát hogy lehetne az!

— Más tükröt kell venni. Ismerem azt a tükör-kereskedőt, a honnan ez a tükör való, én választottam ki atyáddal, van ott ennek párja is.

— De az nagyon sokba kerül... hátha apa nem fogja akarni megfizetni?

— Ő nem is fogja megfizetni, hanem te.

— Én? Oh nagyapácska, hiszen az nem lehet! Nekem mindössze egy tizeském van.

— Az bizony nem elég. De megkeresheted a szükséges pénzt, ha akarod.

— Hogyne akarnám! Csakhogy nem tudom, mikép?

— Mindjárt megmondom. Nem voltunk megelégedve azzal, a mint eddig

leczkédet végezted és mert atyádnak most nincs módjában, tehát én akartam egy félévre megfogadni egy derék fiatal embert, a ki naponként egy órára ide jött volna hozzád felügyelni a tanulásodra. No's, azt a pénzt, a mit erre szántam, oda adom a tükörre, de csak úgy, ha arra a tanítóra nem lesz szükség. Tehát én most a tükör árát neked kölcsön adom és minden nap, melyen jól és pontosan végezted a tanulásodat, leszámítunk egy félforintot, mert annyi járna annak a fiatal embernek. A mely napon hanyag leszel, azon a napon semmit sem törlesztesz le az adósságodból. De ha kitartóan szorgalmas és jó viseletű maradsz, félesztendő alatt ki lesz fizetve az adósságod. No's, ráállsz?

Palika válasz helyett nyakába ugrott a jó nagyapának és megfogadta, hogy szigoruan teljesíti a nagyapa föltételeit.

Most aztán gyorsan intézkedni kellett, hogy az új tükör itt legyen, mielőtt a mama és apa hazatérnek. A nagyapa rögtön hivatott embereket, elvitette a törött tükröt, elhozatta a másikat, a szobában széthullott üvegdarabokat gondosan eltakarította, Zsuzsinak pedig meghagyta, hogy semmit el ne áruljon. Ezt Zsuzsi szívesen megígérte, mert egy kicsit ő is hibásnak érezte magát; ha ő nem erőszakolja akkor Palika gyors távozását, nem történik a baj.

Palikához pedig így szólt a nagyapa:

— Szüleid előtt most még titok marad ez mind. Rendesen nem szabad titkodnak lenni szüleid előtt; de ez most nem a te titkod, hanem az enyém, mert én nem akarom, hogy mamádnak szomorúsága legyen a születése napján. Arra én

fogok felügyelni, végzed-e pontosan a leczkédet. Jól jegyezd meg, hogy ha nem váltod be a szavadat, akkor nem áll az alkunk sem, előhivatom a tanítót, azt fogom fizetni és elmondom az egészséget atyádnak, hogy megfizesse nekem a pénzt,

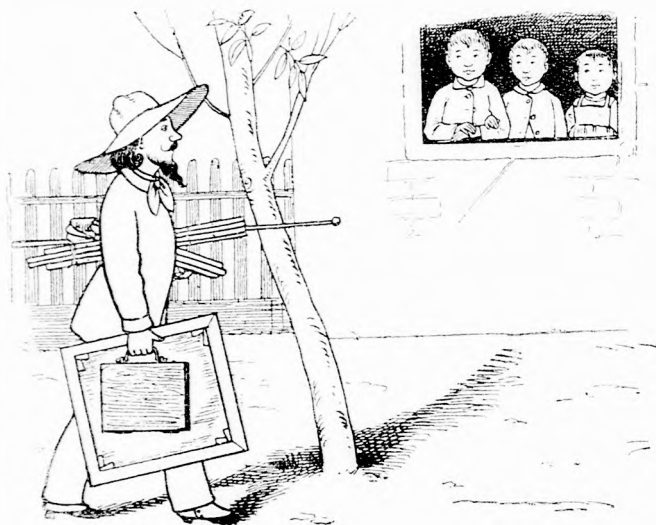
melyet most a tükörrért adtam, téged pedig elérjen a szégyen és büntetés.

— Oh, arra nem fog rákerülni a sor, fogadta Palika.

A szülők csakugyan nem tudtak meg semmit; Palika legalább nem vette

A FESTŐ BOSZUJA.

— Szomorúságos vig történet 12 képen. —

*Szép fa csoport zöldel ott a ház tövében,
Még lefestve is szép lesz ám az a képen.
Megy a festő művész szorgalmas munkára,
Az ablakban Jani, Dani, Fanni várja.*

észre. És ő ugyancsak iparkodott, nehogy a nagyapa kénytelen legyen fölfedezni a titkot. Olyan szorgalmasan, pontosan és komolyan végezte a dolgait, hogy mindenki csodálkozott s az apa is megjegyzé, hogy most már csakugyan nincs szükség külön házi tanítóra. A nagyapa pedig szigorúan ügyelt, teljesíti-e Palika a foga-

dását. Készített egy ív papíron rovatos számadást, mely az első napon így szólt:

Palika adóssága..... 90 ft — kr.

Ebből ma törlesztett. — » 50 »

Marad adósság..... 89 ft 50 kr.

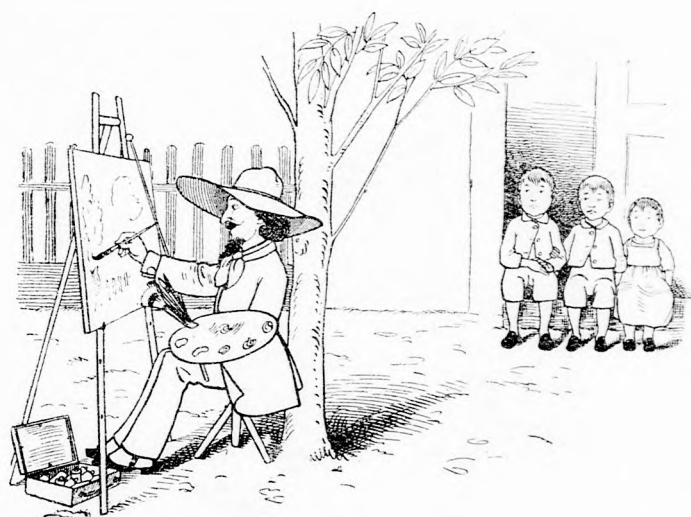
— Jaj, de tömérdek az, nagyapácska! sóhajtá Palika. Mikor fogom én azt letörleszteni!

— Épen félév alatt. Ha pedig lesznek napok, mikor nem végzed jól a dolgodat, akkor nem számítunk le semmit s akkor még tovább fog tartani.

De már ezt semmikép sem szeretted volna Palika. Nagyon rajta volt tehát, hogy mindennap oly jól végezze leczkáját, mintha csak szigoru házi tanító ült volna

mellette. Eleinte biz az nehezen ment, de lassan-lassan 'beleszokott s pár hét mulva már nem is tudott egyébre gondolni, míg a tanulással el nem készült.

Azaz mégis gondolt valamire. Az jutott eszébe, hogy ő tulajdonképen nagyon könnyen törleszti adósságát, mert hiszen ha azelőtt is ilyen rendszeren tanult

*Festeged a festő, mélyen elmélyedve,
Jani, Dani, Fanni jönnek settenkedve.
»Mít és hogyan pingál, már azt meg kell néznünk,
Nem mindennap lehet ilyesmiben részünk.«*

volna, a mi pedig kötelessége, akkor a nagyapa nem szánt volna pénzt külön tanítóra; az adósságot tehát olyan munkával fizeti ki, melyet különben is teljesítenie kellett volna. Ezen aztán sokszor elgondolkozott.

És végre megjött a nap, mikor a nagyapa ezt írta a számadásba:

Palika adóssága.....	90 ft — kr.
Ebből törlesztett....	90 » — »
Marad	— —

— Ime, most már nem vagy adós semmivel; szólt a nagyapa.

Palika azonban komoly maradt és megölelve jó nagyapját, könyezve mondá:

— De igen, édes jó nagyapa, adós

vagyok most is éppen annyival, mint kezdetben. Hogy szorgalmas voltam, azzal csak kötelességemet teljesítettem és saját magamnak használtam és csak azt bizonyítottam be, hogy nem is volt szükséges külön tanítót fizetni. A mit érettem akkor áldoztál, hogy a szégyentől és büntetéstől

megments és mamácskát megóvd a szomorúságtól, azt én nem tudom neked visszafizetni, édes jó nagyapácskám!

Az öreg ur meghatva ölelte meg a derék fiút.

— Nem csalódtam benned, nemes szívű fiu vagy. De hogy igazán leródd tar-

*»Mondja, piktör bácsi, mi lesz ott a képen?
Minket is kipingál? Tegye, kérjük szépen!
Hát ez mi?» — Festék jön a festéktartóból,
Száz zavaró kérdés a három tácskótól.*

tozásodat, mondok új módot. A szemeim nagyon gyöngülnek, fáraszt az olvasás. Tehát kinevezlek egy évre felolvasómmá; ez nem kötelesség, ezzel leróvod adósságodat.

Palika kész örömmel kapott rajta és hűségesen, szeretettel teljesíté új felada-

tát. Az esztendő letelt, de Palika azért megmaradt szorgalmas tanulónak és hű felolvasónak. Idővel aztán nem is volt többé titok a titok, mert a nagyapa beleegyezésével maga Palika mondta el szüleinek s mivel oly szépen jóvátette a hibát, természetesen nemcsak szégyen és bün-

teté
ret,

mel
leró
ság
szer

log
Ka
bác
nak
egy
ság
hoz
aka

tetés nem érte, hanem még inkább dicséret, mert az apa így szólt:

— Megtaláltad az igazi módját, a melylyel a gyermek jóváteheti hibáját és leróhatja szülei és öreg szülei iránt adósságát. E mód pedig semmi más, mint a szeretet, szorgalom és jó magaviselett.

KATINKA KIVÁNSÁGA.

— Beszélyke. —

Z VOLT ám csak a nagy öröm napja, mikor Katinkának beteljesedett régi kívánsága. Nem könnyen ment, de végre mégis megtörtént.

Még jó minapában kezdődött a do-

*Kérdés, hadonázás, járás-kelés, lárma, —
Aligha elkészül az a festmény már ma.
Festékes ládába benyulni készülnek,
Haragszik a festő s szól, de süket fülnek.*

log, mikor Katinka születésnapja volt. Kapott sok szép ajándékot szüleitől, a bácsitól, nénitől, de legjobban örült annak, amit a nagymama küldött. Ez pedig egy ujdonat új fényes arany volt, valószínű arany és a nagymama azt írta hozzá, hogy Katinka azt vehet rajta, amit akar, egészen a maga tetszése szerint.

Nem azért örült Katinka az arany-
nak oly nagyon, mintha valami pénzszo-
mjas, fősvény leányka lett volna. Ellenke-
zőleg. Volt neki szép kis erszénykéje, de
ennek az a nagy hibája volt, hogy rende-
sen üresen hevert ott a fiókban. Apácska
adott ugyan neki havonként néhány ti-
zeskét, hogy költse el kedve szerint. Nem

is maradtak azok a tizeskék sokáig az erszényben.

— Jaj Istenem, de gyorsan fogy is a pénz!

Sokszor sóhajtott Katinka így, mikor fenekére ért az erszénynek. Persze, mikor annyi a vásárolni való apróság és hozzá még annyi a szegény, szerencsétlen ember. Ha az utcán sánta, béna vagy

öreg koldust látott, meg nem állhatta, hogy ne adjon neki néhány krajczárt s így aztán a szép kis erszény mihamar kiürült, ami nem csoda, mikor valami sok ugy sem volt benne.

De most! Most egy valóságos fényes arany pihen az erszénykében, az ilyen arany pedig sokat ér, sokáig lehet belőle költeni. Ennyi kincse Katinkának még

Ekkor ármányos terv támad a fejében.

Festéket ad nekik s szól hozzá ekképen:

*»Neszték, mulassatok! Csak így meg kell nyomni
És a festék szépen lassan ki fog folyni.«*

soha sem volt. El is tökélte magában, hogy most az egyszer valami szépet, nagyot vásárol, hogy tartós emléke legyen és megmutathassa majd a nagymamának, mily okosan használta fel az ajándékot.

Igen ám, de mi legyen az? Ez volt a nehéz kérdés, melyre Katinka nem tudott egykönnyen felelni. Hosszan elüldö-

gélt egy helyben és mély gondolatokba merült, gyakran abba hagyta még játékaikat is. Ilyenkor pedig mindig azon törte a fejét, mit vegyen.

— Bizonyosan kapnék aranyomért szép gyűrűt... de ez fölösleges cifraság nekem... ezt nem veszek. Piroskának gyönyörű kanári madara van... oly szé-

pen énekel... a kezéből eszik... Nem, ez sem kell, sajnálnám a szegény madárkát, hogy mindig fogságban legyen a kilitkában, aztán az ilyen kényes kis jószág könnyen el is pusztul. Legjobban szeretném, ha egy kis órám volna, egy valószínűs, jól járó órácska. Mindenkinek van... apának is, mamának is, Dezső

bátyámnak is. Csak nekem nincs és a kis Mariskának. No, az természetes, hogy Mariskának nincs, ő még csak négy éves, de én már tizenegy éves multam... Dezső csak két évvel idősebb. Ha neki van, mért ne lehetne nekem? Mindig azt mondogatja, hogy fiuknak való az, de nekünk leányoknak nem. Szeretném tudni, miért?

*Kapnak rajta Fanni, Dani, meg a Jani,
Sietnek a próbát mindjárt megtartani.
Ni, hogy jön a festék! No, lesz most mulatság!
Ravasz piktör dörög: » Vermöket megásták.«*

(Vége következik.)

Nekem is szükségem volna rá... az iskolában mindig tudnám, hány az óra, siessek-e vagy nem... a tanulással, játékkal, jobban rendben volnék... és valamennyi leány-pajtásom közt én volnék az egyedüli, akinek órája lenne. Ez volna ám a szép! Ugy vigyáznék rá, hogy soha semmi

baja sem történnék, óvatosan huznám fel minden este... Igen, azt veszek... Csak tudnám: mennyibe kerül, kitelik-e az aranyomból?

Ezt megmondja a mama. Meg is kérdezte mindjárt. De a mama egészen mást felelt.

— Ugyan, kedves leányom, mire való volna az neked? Nincs semmi szükséged órára, leánykák ilyet nem is viselnek.

— Persze, ha nem vesznek nekik! Hát Dezsőnek mire való?

— Neki inkább van rá szüksége és fiut inkább megillet.

— De mikor én is annyira kívánom! És a nagymama azt írta, hogy vegyek, a mi nekem tetszik.

— Az igaz. Csak az a baj, hogy azon az egy aranyon egészen egyszerű kis órát sem vehetsz.

— Oh, akkor hát hiába örültem a nagymama ajándékának, mégsem teljesülhet a kívánságom!

A mama egy pillanatig gondolkozott, aztán mosolyogva mondá:

— Ha már épen oly nagy a kívánságod, hát nem akadályozom a teljesülését és...

— De ha nem elég az az egy arany!

— Csak ne türelmetlenkedjél. Megmondom a módját, mikép szerezheted meg a saját fáradságoddal, ha ugyan elfogadod indítványomat.

— Hogyne! Bizonyosan!

— Én nem tudom oly nagyon bizonyosan. Mert arról van szó, hogy meg kellene varrnod valamit.

Katinka e szavakra kissé savanyu arcot csinált.

— Ugy-e, nem igen tetszik? szölt a mama mosolyogva. Nem szeretsz varrni.

— Mikor az olyan unalmas! Szivesen tanulok, írok, rajzolok, de mikor sokáig öltögetni kell, az szörnyen unalmas.

— Pedig ügyes leálynak ahhoz is érteni kell, mert szükséges, hogy el tud-

jon magának készíteni mindenféle hasznos holmit. A hasznos munkát pedig nem szabad unalmasnak találni. Most ezzel a munkával teljesitheted kívánságodat.

— De miként?

— Egy új ruhácska szükséges a kis Mariskának, hétköznapra. A szövetet megveszem, kiszabom és aztán te magad varrod meg az egészet. A mit nem tudsz, megmutatom. És a mit a varrónőnek fizetnék, azt te fogod megkapni, — aztán megveszem neked az órát.

Ez tetszett Katinkának. Hogy kicsi hugocskájának ő készítsen ruhát, az kedves gondolat volt; hát még, hogy ezzel a munkával elérí kívánsága teljesülését!

— Jaj, de jó vagy, kedves mamácskám! A terved nagyon tetszik, csak fogjunk hozzá mindjárt. Olyan szorgalmas leszek, hogy egy hét múlva kész lesz a ruhácska.

Ebben csalódott, mert két hét is beletelt. Nagy hévvel fogott hozzá és akár folyvást csak ezt csinálta volna; de a mama nem engedte. Egyéb dolgait csak úgy kellett végeznie, mint máskor; azt sem engedte a mama, hogy sétáját elmulassza; így aztán naponként csak kevés idő maradt a Mariska ruhájára. Aztán közbejött sok apró baj is, hibásan varrta ezt is, azt is, föl kellett fejtetni, újra csinálni. De végre-valahára mégis csak elkészült. A ruhácska nem volt ugyan olyan szépen és jól megvarrva, mintha a varrónő készítette volna; de szerencsére a kicsi Mariska nem értett hozzá, a mama pedig azt mondta, hogy első nagyobb munkának megjárja, nem kívánhatni, hogy mindjárt tökéletes legyen.

Másnap a mama átvette az aranyat, kísétált és mikor hazajött, átadta Katinkának a rég ohajtott kis ezüst órácskát.

Hogy mekkora volt Katinka öröme, azt mindenki elképzelheti, a kinek egy nagy kívánsága végre teljesül, sok fáradtság árán. De aztán történt még valami, a mi szintén gyakran meg szokott történni.

Vagy két hét mult, mikor egy reggel a mama így szólt Katinkához:

— Ugy látom, már nem telik oly nagy örömed az órácskában. Már félre is tetted valahová, nem látom az asztalkádon. Talán elvesztetted, mikor tegnap az öreg dadánál látogatóban voltál?

— Oh dehogy... nem vesztettem el...

Ezt azonban Katinka oly zavarodottan felelte, hogy akárki is kitalálta volna, hogy itt valami hiba van. Volt is és a mama kérdéseire Katinka mihamar megvallotta, hogy az órácska nem veszett ugyan el, de azért mégisincs meg, — elajándékozta, a mire kétféle oka volt. Először is nagy öröme csak rövid ideig tartott, mert leánytársai folyton nevettek és azzal csufolták, hogy bizonyosan a testvérbátyja óráját csente el, azzal akar hivalkodni, pedig csak nevetni való, mert nem illeti meg, nem is irigyli tőle senki. Utoljára már mutatni sem merte, csak hogy ne gunyolják. Egészen elmúlt a kedve az órácskától s mikor tegnap meglátogatta az öreg dadát, ennek ajándékozta, mert az öreg asszony panaszkodott, hogy a fia elvesztette az óráját, pénze nincs másra, pedig nagy szüksége van órára, mert gyárban dolgozik, hol reg-

gel pontosan kell megjelenni a kitűzött időre.

— Oda adom én az enyémet, mondá Katinka. Nekem ugyanis csak boszuságot okoz.

Az öreg dada nem akarta elfogadni s végre abban egyeztek meg, hogy hát csak kölcsön adja. De Katinka, a milyen jószívű volt, mindjárt eltökélte, hogy ő ugyan soha sem kéri vissza.

A mama, mikor mindezt meghallotta, egy csöppet sem látszott meglepettnek. Mintha már tudta volna az egészet. Tudta is. Hogy Katinka mért jön oly boszusan haza az iskolából, azt mindjárt az első napon észrevétlenül kivallatta vele; az öreg dada pedig, miután az órácskát átvette, másnap korán reggel már visszavitte a mamának, elmondva, hogy a kis leány mily könnyen bánt el az értékes holmival. A mama aztán ismét oda adta az egykori hű cselédnek, tartsa meg emlékül. Katinkához pedig így szólt:

— Ha oda adtad, maradjon ott. De a nagymamának mit fogsz majd mondani, hogy szép ajándékát mire fordítottad?

Katinka busan sohajtott. Sehogysem volt bizony jól ez az ő dolga.

— Lásd, kedves gyermekem, két nagy hibát követtél el. Támadt egy furcsa kívánságod s nem akartál hinni mamának, mikor intett. Aztán nagyot hibáztál, mikor értékes tárgyat elajándékoztál az én tudtom nélkül. Utólag én is odaadtam, de csak azért, hogy többé magad se vehesd vissza és semmi se maradjon számodra azon az okuláson kívül: hogy a gyermek ne ragaszkodjék makaesul olyan kívánsághoz, melyet szülei nem helyeselnek s ne is

ajándékozgasson szülei tudta nélkül, mert csak bajt okoz magának is másnak is, a mitől csak az öregek tapasztaltsága óvhatja meg.

ELSZALASZTOTT ZSÁKMÁNY.

(Képpel a czimlapon.)

Hűs fészkében szundikálva pihent a tyukmama, kis csibéivel együtt. Már eleget sétáltak, kapargáltak, ideje volt kissé megpihenni.

A nyughatatlan kis csibék azonban nem maradtak sokáig csendesen s miattuk a tyuk is csak úgy félig behunytt szemmel pislogva szenderegthetett. Egyszerre aztán meg egész zenebona támadt. Ezt pedig egy kis pillangó okozta, mely ide-oda röpködve, betévedt a tyukcsalád lakásába. Az egyik csibe rögtön talpra ugrott.

— Ni, milyen vakmerő és tolakodó. Annál jobb, bekapom és megeszem.

— Ohó, már ezt csak én fogom bekapni, szólt egy hetyke kis kakas.

— De bizony egyiktek sem kapja be, hanem az enyém lesz, mert én vagyok a legnagyobb; szólt a harmadik.

A többiek is mind előálltak, mind maguknak követelve a zsákmányt. Nyujtogatgatták utána a nyakukat, leselkedtek. (Lásd a képet a czimlapon.) míg az öreg tyuk hunyorgatva várta, mi lesz ebből. Hát az lett belőle, hogy a pillangó észrevette a sok mozgást, próbálkozást, leskelődést.

— Rosz helyre tévedtem. Ezek a torkos csibék mindjárt bekapnak.

S a helyett, hogy leszállt volna, föl-emelkedett és hirtelen eltűnt.

— Ejnye, a hamis! Elrepült! Vége a jó falatnak! sopánkodtak a csibék.

Ekkor megszólalt a tyukmama:

— Nem is érdemelte egyiktek sem. Csak egyé lehetett volna s ha csendesen maradtok, valamelyik meg is kapta volna. De mindegyik irigyelte a másiktól, ver-

senygéstekkel figyelmeztettétek a y szélyre s elszalasztottátok a zsákmányt. Ugy kell, mert ki a jót mástól irigyli, nem érdemli, hogy maga megkapja.

FORGÓ BÁCSI POSTAJA.

Ida néni. Olvasatlanul is hiszszük, hogy rövid idő múlva kiadhatjuk. Az említett találkozás e hó végén alig fog megtörténni, mert az illető távol van Budapestről s akkorra még nem igen tér vissza. — **Többen.** Egy csomócska levél a minapában rosz helyre esuszott s többen, kik helyes megfajtást küldtek be, csaldótkak jogos váarakozásukban, hogy nevök a helyes megfajtóké közt legyen. A tévedés most derült ki s most utólag itt még közlöm, hogy az 1. és 2-ik számban közölt rejtvények helyes megfajtását beküldték: Paul Ilona, Perl Pál, Unger Margit, Szilágyi Teréz, Seregélyesi »Kis Lap«-egyesület, Strasser Anna, Krausz Olga. — **Lovasi Ernő.** Rejtvényeid közül az egyik nagyon, de nagyon régi, a másik meg nagyon könnyű. Ujabb és fogasabb szerkesztésével próbálkozzál meg. — **Gréger Szeréna.** Nekem nincs szükségem bélyegre: egy jóviseletű, derék fücska gyűjti s annak adom, ha valaki küld hozzám használt levélbélyeget. Mindegy, akármilyen országbeli. Ha tehát csak magyar is, küldheted. Hogy Eszéken a jó nagymamával kellemesen mulnak napjaid, örömmel olvastam. — *Több kéziratról a jövő számban.*

Jótekonyság.

Eperjes, N.-Károly, Toroczko, Ruszkabánya és Kurtics tüzkárosultjainak javára: Szily Aranka 1 frt., Berkó Esztike 4 frt 74 kr. (Ez összeg egy szini előadás jövedelme. A »Kis Lap«-ban megjelent »A gyermekbál« című darabot adták elő, továbbá »A megtért bünös« címűt, melyet egy elbeszélésből Berkó Esztike írt át. A jól sikerült előadásban szerepeltek: Berkó Eszti, Antal és Pista, Keller István, Vaskovits Lene és Lestyánszky Erzsébet. Az aratott tetszésen fölül jutalmuk a jótekonyság nemes öntudata.), Lovasi Ernő 50 kr.

Az árvizkárosultak javára: Auspitz testvérek 1 frt 50 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.

Forgó bácsi.